

Arrest

nr. 57 570 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X), X (alias X) en X (alias X), van Armeense nationaliteit, op 29 december 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BASTIEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart op 15 december 2009 niet van Iraakse maar van Armeense nationaliteit te zijn. De tweede en derde verzoekende partijen zijn de dochters van de eerste verzoekende partij. Ook zij verklaren thans van Armeense nationaliteit te zijn. Ter gelegenheid van het indienen van hun asielaanvraag hebben zij valse identiteiten en nationaliteiten opgegeven.

Op dezelfde datum worden aan de verwerende partij Armeense paspoorten meegedeeld.

Ter terechtzitting beamen verzoekers van Armeense nationaliteit te zijn, in tegenstelling tot de bewoordingen van het verzoekschrift.

De eerste verzoekende partij dient op 1 juli 2009, ook namens de tweede en derde verzoekende partij, een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bij deze aanvraag voegt de eerste verzoekende partij een verslag van 23 maart 2009 van dokter G.S. en een verslag van 23 maart 2009 van psycholoog R.V. Deze aanvraag wordt vervolledigd met brieven van 17 september 2010 bevattende medische attesten van twee verschillende artsen opgesteld op 10 september 2010 en op 8 september 2010 en een verslag van psycholoog V. van 8 september 2010.

Op 27 oktober 2010 geven de verzoekende partijen te kennen dat zij steeds een valse identiteit en nationaliteit hebben gebruikt.

Op 5 november 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Dit is de bestreden beslissing met kennisgeving op 30 november 2010 die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03/07/2009 werd ingediend door :

(G.A.)

Geboren te Taperkan op 22/05/1962

Nationaliteit: Armenië

Ook gekend als:

Naam : (G.)

voornaam : (A.)

geboren te Malarab op 20.05.1962

nationaliteit: Irak

kinderen:

(H.M.), geboren te Taperkan op 16/08/1988

Ook gekend als: (G.M.), geboren te Mala'arab op 16/08/1989

(H.A.), geboren te Taperakan op 17/03/1992

Ook gekend als: (G.A.), geboren te Mala'arab op 17/03/1992

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Uit voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene (G., A.) lijdt aan een aandoening, waarvoor ze therapie en medicatie krijgt. De verwachte duur van de behandeling is onbepaald. Dr. Swartenbroekx attesteerde nog dat regelmatige opvolging noodzakelijk was.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland, Armenië stelt onze controle- arts op dd. 29/10/2010 dat verwijzend naar een mail dd. 4/11/2008 van professor Ara Babloyan van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan, blijkt dat de geneesmiddelen die betrokkene nodig heeft beschikbaar zijn volgens de essentiële geneesmiddelenlijst en dat er in alle poliklinieken een kabinet is. Dat zorgen voor de aandoening van betrokkene gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen. Verwijzend naar een schrijven dd. 25/5/2009, eveneens van professor Ara Babloyan, blijkt dat verschillende soorten medicatie beschikbaar zijn in Armenië, volgens het voorschrift van de arts. Dat therapie beschikbaar is in Armenië, alsook opvolging door een specialist. Dat patiënten met deze aandoeningen medische zorgen kunnen genieten van specialisten in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's van Armenië, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen (inclusief de aandoening van betrokkene). Uit lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië, bekomen op 8/10/2010 via <http://www.pharm.am/jurdocs2.php?pg=13&lanqid=2>, blijkt dat de nodige medicatie beschikbaar is in Armenië. Verwijzend naar de informatie dd. 8/10/2010, afkomstig van de Armeense gouden gids

[http://www.infobef.com/nl/world/Te\[dir.aspx?url=http://www.vellowpages.am/htmfix/yp.htm](http://www.infobef.com/nl/world/Te[dir.aspx?url=http://www.vellowpages.am/htmfix/yp.htm)) blijkt dat er in Armenië verschillende medische centra zijn, en dat opvolging (bvb. EEG, CT, MRI) en behandeling van de aandoening van betrokkene beschikbaar is in Armenië.

De aangehaalde medicamenteuze behandeling is volgens onze controle- arts dus beschikbaar in Armenië. Therapie en behandeling/opvolging zijn beschikbaar in Armenië.

De betrokkene kan reizen volgens onze controle- arts : dr. Swartenbroekx attesteerde op het medisch attest van 23/3/2009 dat de betrokkene (op dat ogenblik) niet kon reizen naar het land van herkomst zie represailles + afwezigheid adequate zorg; "represailles" betreft evenwel een niet-medisch gegeven, uit de hierboven aangehaalde herkomstlandinformatie blijkt bovendien dat zorg en opvolging/behandeling voor de aandoening van betrokkene beschikbaar zijn in Armenië. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt alleszins niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen.

Vanuit medisch standpunt kunnen we volgens onze controle- arts dan ook besluiten dat deze aandoening bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)...."

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift wordt naast de nietigverklaring van de bestreden beslissing ook gevraagd *"Dientengevolge te zeggen voor recht dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9ter Vr.W. ongegrond is en aan verzoekende partijen bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd *"Dientengevolge te zeggen voor recht dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9ter Vr.W. ongegrond is en aan verzoekende partijen bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat dit het voorwerp uitmaakt van het beroep, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers aan:

"SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Zij verwoorden hun middel als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd, waardoor niet werd voldaan aan de verplichting materieel afdoende te motiveren.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag van verzoekende partijje ontvankelijk doch ongegrond is, aangezien het wel zou gaan om ernstige aandoeningen, maar die geen reëel risico zouden inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de opvolging beschikbaar zou zijn in het land van herkomst, Armenië. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken en diens attaché-geneesheer zou er vanuit medisch standpunt geen bezwaar zijn tegen een terugkeer naar het herkomstland Armenië en kunnen de aangehaalde medische problemen niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van art. 9ter Vr.W. te bekomen.

Zoals zal blijken uit hetgeen volgt, is dit volkomen onjuist: verzoekende partijje valt perfect onder de voorwaarden voor medische regularisatie en dit gelet op haar medische problematiek en de actuele situatie qua medische voorzieningen en gezondheidszorg in Armenië.

In casu is het immers zo dat verzoekende partij in Armenië niet zal kunnen genieten van de verzorging, opvolging en medicatie, die noodzakelijk is gelet op hun specifieke ernstige medische problematiek. Dit bleek al uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en verscheidene verslagen van Artsen Zonder Grenzen en het Ithaca-project blijkt echter dat de medisch infrastructuur in Armenië absoluut te wensen overlaat.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België stelt in zijn reisadvies zelf:

"Kosten / infrastructuur medische verzorging

Daar het niveau van de geneeskundige zorgen en infrastructuur niet overeenstemmen met het kwaliteitsniveau in België, worden reizigers aangeraden zich te laten repatriëren voor ieder enigszins ernstig medisch probleem. Vandaar dat het ten stelligste aangeraden is om voor het vertrek een medische verzekering met voldoende dekking en met inbegrip van repatriëring af te sluiten."

En verder

"De toestand is onzeker en onbetrouwbaar; de nodige infrastructuur en medicijnen zijn niet altijd overal voorradig. Sommige ziekenhuizen kampen ook met gebrekkige elektriciteit- en watervoorziening. De onveiligheid en de check-points kunnen op sommige plaatsen de toegang tot de ziekenhuizen bemoeilijken en zelfs onmogelijk maken."

"Men dient ermee rekening te houden dat er ter plaatse geen goede gezondheidszorg bestaat."

Er kan tevens verwezen worden naar de website van Artsen zonder Grenzen, waar zij stellen:

"Gebrekkige gezondheidszorg

"Mensen met geestelijke gezondheidsproblemen in Armenië, in de zuidelijke Kaukasus, worden in hoge mate verstoten door hun eigen gemeenschap. Dat blijkt nog maar eens uit een recent onderzoek van AZG. Door deze stigmatisering, worden duizenden mensen met geestelijke gezondheidsaandoeningen niet als 'ziek' erkend, en krijgen ze dus ook niet de nodige medische hulp. Bron: "http://www.msf-azg.be Aangezien verzoekende partij aan een ernstige aandoeningen lijdt die een reëel risico kan inhouden voor haar leven op fysieke integriteit - hetgeen overigens uitdrukkelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bevestigd in de bestreden beslissing -, kan hieruit worden afgeleid dat er voor haar geen aangepaste medische verzorging voor handen zal zijn.*

Daarnaast zal de enigszins aanvaardbare gezondheidszorg immers zeer duur én op voorhand te betalen zijn, waardoor deze voor verzoekende partijen niet toegankelijk zal zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in zijn beslissing echter dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Op voorschrift van de huisarts zouden medicatie gratis zijn voor verzoekende partij.

Verzoekende partij vraagt zich terecht af waar de Dienst Vreemdelingenzaken zijn informatie haalt. Dit is immers een leugen. Nergens in Armenië wordt deze werkwijze in de praktijk uitgevoerd. Verzoekende partij, noch haar kennissen in Armenië hebben ooit van dit systeem kunnen genieten.

Verskillende bronnen bevestigen de stelling van verzoekende partij dat de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken een utopie is, daar waar er in werkelijkheid enkel medicatie te verkrijgen is voor de aandoening van verzoekende partij na betaling.

Er kan tevens verwezen worden naar onderstaande bronnen, waar zij stellen:

"Despite progress made in the last years to ensure better health services for children and mothers in Armenia, the quality and accessibility of health services, particularly in rural areas remains poor. Bron: www.unicef.be

"The reforms have not caused satisfactory improvement in healthcare performance, although the health indicators are better than at the beginning of the transformation period. The stability of the reforming processes in previous years as well as the engagement of international institutions is a chance for

positive changes in the near future. " bron : The Armenian health care: recent changes and challenges, Arson Torosyan -Piotr Romaniuk

"Doctors and hospitals often expect immediate cash payment for health services and credit or debit cards will not be accepted; most will want treatment paid for in local currency." Bron : World Travel Guide

Het is met andere woorden duidelijk dat de situatie op het vlak van gezondheidszorg in Armenië niet zo rooskleurig is als zij door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt voorgesteld.

Bovendien mag het dossier niet herleid worden tot de vraag naar de haalbaarheid van de behandeling van de medische problematiek in het land van herkomst. Bij de beoordeling van de haalbaarheid van de behandeling, dient de Dienst Vreemdelingenzaken immers de specifieke situatie van elk dossier in overweging te nemen, waaronder o.m. de financiële middelen van betrokkenen.

Verzoekende partij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State, waarin ondermeer gesteld werd:

"Overwegende dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing de argumenten van verzoekende partij, om haar aanvraag te rechtvaardigen, niet beantwoordt en evenmin in haar overwegingen de feitelijk vaststaande gegevens betreft, met name de onmogelijkheid om op dit ogenblik in XXX de nodige medicatie aan te schaffen, wanneer iemand niet over voldoende inkomsten beschikt; dat voorts de bestreden beslissing geen verwijzing inhoudt naar de erge fysische toestand waarin verzoekster zich bevond in december 1996; dat tenslotte de huidige betere toestand van verzoekster het gevolg schijnt te zijn van een adequate behandeling, onder meer door het Instituut voor Tropische Geneeskunde te Antwerpen" (RvSt nr. 78.764)

Welnu, in casu is het duidelijk dat verzoekende partij bij terugkeer in het land van herkomst in een compleet uitzichtloze situatie zal terechtkomen: verzoekende partij zelf zal niet in staat zijn te werken, laat staan dat haar kinderen voldoende inkomsten zullen kunnen genereren om zowel te voorzien in de noodzakelijke levensbehoeften van het hele gezin als in - dure - gezondheidszorg, voor zover er al wordt van uit gegaan dat die voorhanden zal zijn. Een degelijke behandeling zal verzoekende partij zich zeker niet kunnen veroorloven, als er in Armenië überhaupt al enige voorzieningen in dat verband zouden bestaan, hetgeen weerlegd wordt supra.

De haalbaarheid van de behandeling, in een verpauperd gebied, in de gegeven omstandigheden is derhalve ten zeerste betwifelbaar.

Het is dan ook volkomen absurd dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid stelt dat er moderne gezondheidsvoorzieningen zouden voorhanden zijn in Armenië en dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens. Minstens kan in casu het risico op mensonterende behandeling niet worden uitgesloten.

Het is bovendien de taak van de Staatssecretaris en diens afgevaardigden om elk dossier individueel én in zijn totaliteit te onderzoeken, te kijken naar de concrete argumenten en omstandigheden van elk dossier en in het licht hiervan - binnen zijn discretionaire bevoegdheid - een beslissing te nemen.

In casu is dit niet gebeurd, aangezien er geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekende partijen en dat er enkel werd uitgegaan van algemene informatie, waarbij de toegankelijkheid en beschikbaarheid voor verzoekende partijen in concreto niet werd onderzocht. Dit heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing wat betreft de materiële motivering gebrekkig en niet afdoende is.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partijen menen dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partijen niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd uitgegaan van de gehele medische problematiek noch van de correcte actuele situatie in Armenië, de toegankelijkheid in concreto en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

*Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.
Het middel is gegrond."*

2.1.2. De verwerende partij repliceert:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 5 november 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

In de beslissing wordt verwezen naar het advies van de geneesheer-attaché d.d. 29 oktober 2010.

Deze concludeerde dat verzoekster aan een posttraumatisch stress syndroom lijdt, dat kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt op het leven of de fysieke integriteit van verzoekster indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, maar dat in casu geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er een behandeling en opvolging mogelijk is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Uit de beslissing blijkt dat er wel degelijk grondig onderzoek is gebeurd naar de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden voor de medische problematiek van verzoekende partij in haar thuisland.

Er wordt verwezen naar een email van 4 november 2008 vanwege professor Ara Babloyan van het Arabkir Joint Mediscal Centre van Yerevan, die stelt dat alle geneesmiddelen die verzoekster nodig heeft in haar thuisland beschikbaar zijn. De zorgen voor de aandoening zijn gratis op voorschrift van de huisarts. Er bestaat geen systeem van sociale zekerheid, maar de zorgen zijn gratis voor patiënten uit zwakke sociale groepen of voor patiënten die aandoeningen hebben die voorkomen op een lijst voor gratis zorgen. De aandoening waaraan verzoekster lijdt, komt bovendien voor op deze lijst. Nog blijkt dat vereiste therapie beschikbaar is in Armenië, alsook de opvolging door een specialist. Patiënten kunnen hun toevlucht zoeken tot poliklinieken in de hoofdstad of regio's van Armenië of in gespecialiseerde centra.

De voormelde informatie werd nogmaals bevestigd door dezelfde professor Ara Babloyan in een brief van 25 mei 2009.

Verwerende partij merkt op dat in de beslissing zeer duidelijk wordt aangegeven wat de herkomst van de informatie is. Verzoekende partij kan dan ook moeilijk volhouden dat ze niet weet waar de gebruikte informatie vandaan komt.

Uit onderzoek is dus gebleken dat de vereiste medicatie beschikbaar is in het thuisland. Geconcludeerd werd dan ook dat de vereiste therapie en opvolging mogelijk zijn in Armenië. Verzoekende partij is bovendien niet gehospitaliseerd, noch zijn er medische contra-indicaties om te reizen of dat verzoekende partij in een actuele instabiele medische toestand zit.

Verwerende partij stelt vast dat de beslissing zeer omstandig werd gemotiveerd, en dat er een grondig onderzoek voorafging aan de beslissing.

Verzoekende partij komt niet verder dan het bekritisieren van de beslissing, en stelt dat de vereiste medische zorgen niet beschikbaar zijn voor haar in het thuisland. Uit de ingewonnen informatie blijkt nochtans het tegendeel.

Enkele vage rapporten en internetbronnen, die niet specifiek toegespitst zijn op de zelf ingeroepen medische problematiek van verzoekster, volstaan allerminst om de zeer concrete informatie uit de thans bestreden beslissing te weerleggen.

De vereiste medicatie, behandeling en opvolging zijn klaarblijkelijk voorhanden in het thuisland. Verzoekende partij heeft niet aan de hand van concrete gegevens aangetoond dat deze vaststelling uit de beslissing niet klopt met de realiteit.

Verzoekster zegt dat de medicatie, moest ze al beschikbaar zijn, voor haar niet betaalbaar is. Nochtans blijkt dat de vereiste medicatie voor haar gratis zou zijn in het thuisland waardoor deze kritiek van verzoekster op de beslissing geen steek houdt.

Het is verwerende partij bovendien niet duidelijk waarom de twee kinderen van verzoekende partij, die intussen meerderjarig zijn geworden, geen inspanningen zouden kunnen doen om werk te vinden, een inkomen te verwerven en zodoende mee kunnen instaan voor eventuele uitgaven voor medische zorgen in het gezin.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 161.401, 2 februari 2001; R.v.St., nr. 161.411, 2 februari 2001).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet gegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van verzoekers om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is. Hierop worden de redenen uiteengezet waarom de aanvraag van verzoekers ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit

louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. In casu houdt nazicht van de materiële motiveringsplicht eveneens nazicht in van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers niet hebben aangetoond dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verblijf, in casu Armenië.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op medische adviezen vervat in zowel de door verzoekers neergelegde attesten als het verslag van de ambtenaar geneesheer en objectieve informatie betreffende de medische verzorgingsmogelijkheden in Armenië. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer, die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Verzoekers betwisten het advies van de ambtenaar-geneesheer waar deze voorhoudt dat er in Armenië medische voorzieningen en gezondheidszorg bestaan. Zij verwijzen hiervoor naar een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken, verslagen van Artsen Zonder Grenzen, het Ithaca-project, Unicef en World Travel Guide, die zij deels citeren in het verzoekschrift. Zij wijzen erop dat voor de eerste verzoekende partij geen aangepaste medische verzorging bestaat en dat de *“enigszins aanvaardbare gezondheidszorg immers zeer duur is.”* De stelling in de bestreden beslissing dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen wordt door verzoekers betwist.

Deze stelling van verzoekers kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier, het advies van de ambtenaar-geneesheer, de mail van professor A.B. en de informatie verstrekt door het *“Institute of child adolescent health”* in Armenië blijkt dat de medicatie die de eerste verzoekende partij in concreto nodig heeft, werd nagegaan en blijkt dat psychotrope geneesmiddelen beschikbaar zijn en de psychische zorgen gratis worden verstrekt op voorschrift van de huisarts. Voor één medicament is er geen

beschikbaarheid maar wel een alternatief. Ook is opvolging door een psycholoog en/of een psychiater beschikbaar.

Uit deze documenten blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in concreto de voorgehouden nodige verzorging van de eerste verzoekende partij heeft nagegaan. De algemene rapporten en verwijzing naar bronnen die de verzoekende partij vooropstelt, vermogen niet deze informatie te weerleggen nu de zich in het administratief bevindende informatie veel concreter is dan de bronnen waar verzoekers op algemene wijze naar verwijzen en verzoekers deze concrete informatie geenszins weerleggen.

Waar verzoekers de verwerende partij verwijten de financiële haalbaarheid van de behandelingen niet te hebben onderzocht is deze redenering onjuist. Uit het administratief dossier, de bestreden beslissing en het medische advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de aandoening van de eerste verzoekende partij is opgenomen op de lijst voor gratis zorgenverstrekking, derwijze dat verzoekers' financiële situatie niet verder moest onderzocht worden. Patiënten met psychische aandoeningen beschikken over psychiaters in de lokale poliklinieken en enkel de psychologische opvolging moet betaald worden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en kon besluiten dat een terugkeer geen inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM. Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt in casu niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verwoorden hun middel als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en haar medische problematiek en de actuele situatie in Armenië meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat haar aanvraag ongegrond is, om reden dat de aangehaalde argumenten niet als grond tot regularisatie in de zin van artikel 9ter Vr.W. zouden kunnen worden aanvaard, zonder hierbij de werkelijke toestand qua medische voorzieningen en gezondheidszorg in Armenië, en de toegankelijkheid ervan voor verzoekende partijen in concreto, in overweging te nemen. Ook werd wat betreft een deel van de medische problemen geen antwoord gegeven.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Verzoekende partij lijdt aan ernstige aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven op fysieke integriteit - hetgeen overigens uitdrukkelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bevestigd in de bestreden beslissing -, en bovendien blijkt uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, dat de toegankelijkheid tot de noodzakelijke gezondheidszorg voor hen niet verzekerd is. De enigszins aanvaardbare gezondheidszorg - voor zover deze al voorhanden zal zijn - zal overigens zeer duur én op voorhand te betalen zijn.

Ondanks dit alles beweert de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid dat er gratis gezondheidsvoorzieningen zouden voorhanden zijn en dat een terugkeer geen risico's zou inhouden, waarop de aanvraag van verzoekende partijen werd geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Het lijkt er immers sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gebruik maakt van de informatie die in voordeel pleit - doch die weerlegt wordt door het verslag dat door verzoekende partijen werd neergelegd bij hun aanvraag én de informatie die bij dit verzoekschrift wordt aangebracht - en de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

Dit terwijl het net hun taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

De aanvraag van verzoekende partijen werd afgewezen op basis van de argumentering dat de aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onvoldoende te zijn.

Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partijen enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de ongegrondheidsbeslissing zijn besloten. Integendeel, dan zou de ernstige medische situatie van verzoekende partij, alsook de actuele toestand in Armenië zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partijen. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partijen voldoen dus aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot regularisatie om medische redenen te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ongegrond te moeten verklaren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

Dit middel is derhalve gegrond. “.

2.2.2. De verwerende partij repliceert:

“Verzoekende partij herhaalt dat er geen rekening werd gehouden met de werkelijke medische voorzieningen in Armenië en de toegankelijkheid ervan. De gezondheidszorg, moest ze al voorhanden zijn, is in het thuisland zeer duur. De aanvraag werd niet individueel, correct en grondig bestudeerd.

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar het eerste middel, en concludeert dat de beslissing niet onredelijk is, nu vast staat dat de noodzakelijke medicatie, opvolging en therapie in het thuisland voorhanden is voor de specifieke medische aandoening van verzoekster, en dat deze bovendien gratis toegankelijk zijn voor haad.

Verzoekende partij bekritiseert op zeer vage wijze de beslissing, maar heeft geen concrete elementen aangeleverd waaruit zou blijken dat de ingewonnen adviezen omtrent devoorhanden zijnde medicatie en medische voorzieningen in Armenië niet zouden stroken met de realiteit.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel werd dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

“Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. ” (R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)

Het tweede middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.2.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers in essentie hun grieven weergegeven in het eerste middel herhalen en hernemen. De Raad verwijst naar wat voorafgaat, waaruit blijkt dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze de concrete situatie van de eerste verzoekende partij heeft onderzocht.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Voor het overige voeren verzoekers geen andere grieven aan, ook niet in hun repliekmemoërie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN